

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Плевен, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ

Членове: ТАТЯНА Г. БЕТОВА
СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-
КОВАЧЕВА

при участието на секретаря ИВАЙЛО П. ЦВЕТКОВ
като разглежда докладваното от ТАТЯНА Г. БЕТОВА Въззивно гражданско
дело № 20224400500823 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 1486 от 14.10.2022г., постановено по гр.д.№ 2692/2022г. Плевенски районен съд е осъдил, на основание чл.178, ал.1, т.3, вр. чл.179, ал.1 от ЗМВР, *** –Плевен, представлявано от ст. комисар В.В. да заплати на А. В. М. от гр. И., Плевенска област сумата 1266,22лв., представляваща допълнително трудово възнаграждение за извънреден труд, вследствие преобразуването на нощен към дневен труд през периода от 18.05.2019г. до 11.07.2020год., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на делото - 18.05.2022год. до окончателното □ плащане. Присъдил е на основание чл.86 ЗЗД, сумата 292,81лв., представляваща лихва за забава върху неизплатеното възнаграждение за извънреден труд от 1266.22лв. за периода от 01.07.2019 год. до 18.05.2022год., както и на основание чл.78, ал.1 ГПК-сумата 300лева, представляващи разноси по делото. Осъдил е *** –Плевен да заплати, на основание чл.78, ал.6 ГПК, по сметка на Плевенския районен съд държавна такса в размер на 100,65лв. и разноси за ВЛ в размер на 120лв.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ответника *** –Плевен, подадена чрез ст.юрисконсулт Г. А., в която се правят оплаквания, че постановеното решение е незаконосъобразно и необосновано на събраните доказателства. Съображенията за това са изложени подробно в жалбата. Въззивникът моли окръжния съд да постанови решение, с което да бъде отменено решението на Плевенски РС и да бъде решен спора по същество, като бъдат отхвърлени предявените срещу дирекцията искове, както и да бъдат присъдени направените разноси за двете съдебни инстанции.

Ответникът по жалбата А. В. М., чрез пълномощника си адв.В. П. е взел становище, че въззивната жалба не е основателна.Съображенията за това са изложени в отговора на въззивната жалба.

Въззивният съд, като обсъди оплакванията изложени в жалбата, взе предвид направените от страните доводи, прецени събраните пред първата и въззивната инстанции доказателства, съобрази изискванията на закона, намира за установено следното: Жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Безспорно е между страните, че през процесния период страните са били в служебни правоотношения и че ищецът осъществява трудовата си дейност по утвърдени графици, при режим на труд - дневни и нощни смени с продължителност 12 часа при сумарно изчисляване на работното време, съгласно разпоредбата на чл.187 ал.3 от ЗМВР. Признава се от ответника, че ищецът е служител на ОД на МВР - Плевен и през периода 18.05.2019г. - 11.07.2020г. е заемал длъжността „старши полицаи“ в РУ-Д. при ОД а МВР-Плевен. Съгласно събраните писмени доказателства – платежните бележки за трудови възнаграждения на ищеца през процесния период 18.05.2019г. - 11.07.2020г. са му начислени и заплатени суми за нощен труд. Безспорно е, а се установява и от прието от Плевенски РС заключение на ССЕ, че ищецът е положил 1072ч. нощен труд за периода, като за този положен нощен труд не е направено преобразуване на нощен към дневен труд, с коефициент 1,143. Положеният нощен труд е бил заплащан по 0.25 лв./час. Съгласно заключението, нощният труд, приравнен в дневен, с коефициент 1.143 се равнява на 1225,30часа, като се явява разлика от 153,30часа.

Спорно е дължи ли ответникът претендираното от ищеца като

неизплатено в срок трудово възнаграждение, на какво основание и в какъв размер.

За да се произнесе по спора, въззивния съд съобрази следното: Извършвайки самостоятелна преценка на изложените в исковата молба факти и обстоятелства, настоящият състав на Плевенски ОС приема, че районният съд е направил погрешна правна квалификация на спора и на действително претендираното от ищеца вземане, като е възприел безкритично и възпроизвел в решението си правната квалификация на спорното право посочена от ищеца, вместо да я изведе от твърденията от него факти. В резултат на това РС-Плевен е счел, че се касае за претенция за заплащане на положен извънреден труд и като приел, че са приложими към правния спор нормите на чл. 178, ал. 1 т. 3 от ЗМВР, присъдил в полза на ищеца сумата 1266.22лева, представляваща възнаграждение за положен 153.30часа извънреден труд, получени вследствие преобразуване на нощен към дневен такъв за периода 18.05.2019г. - 11.07.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на делото – 18.05.2022г., до окончателното □ изплащане. Изхождайки от същите факти, Плевенски окръжен съд счита, че се касае за претенция за заплащане на допълнително възнаграждение за положен нощен труд/ след преобразуване на нощните часове положен труд в дневни/, а не за заплащане на положен от ищеца извънреден труд, което е нещо различно.

За да се приеме, че се касае за незаплатен извънреден труд е необходимо да е наведен довод, че положеният от ищеца нощен труд дори след преобразуването му в дневни часове, се явява положен извън установеното за него работно време. Никъде в исковата молба не се твърди и не се обосновава, получената след преобразуване на нощния в дневен труд разлика от 153.30ч. да излиза от рамките на установеното за него работно време, за да се счита за извънреден труд. Твърдението е само, че не е надлежно заплатен положеният от ищеца нощен труд чрез преобразуването му към дневен при прилагане на определен коефициент 1,143. Поради това, при липсата на изрични твърдения за полагане на труд извън установеното за него работно време, което е основна характеристика на „извънредния труд“, според легалното му определение/чл. 143 от КТ/, не може да се квалифицира претенцията на ищеца като такава за извънреден труд, независимо че той така

я е нарекъл.

Според настоящия състав, приетата от РС-Плевен погрешна правна квалификация на спора и на претендираното вземане, не е довела до разглеждане на непредявен иск, тъй като в действителност първоинстанционният съд е изследвал наведените от ищеца факти и обстоятелства. Изложената в исковата молба фактическа обстановка - твърденията за положен от ищеца нощен труд, който не е надлежно заплатен от работодателя, след преобразуването му към дневен, се подкрепят от събираните от Плевенски РС доказателства. Релевантните за спора обстоятелства са установени, в т.ч. и чрез приетото експертно заключение на съдебно-счетоводната експертиза, независимо от това, че в една негова част, то излиза извън предмета на спора. В такъв случай, въззивният съд определяйки действителната правна квалификация, следва да разреши спора по същество.

Съдът приема, че претенцията на ищеца е за заплащане на допълнително възнаграждение за положения от него нощен труд за периода 18.05.2019г. - 11.07.2020г. общо в размер на 1072 часа, които при преобразуването им в дневен труд, при прилагане на коефициент 1,143, се равняват на 1225.296ч. или претенцията е за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за получената в резултат на това преобразуване разлика, която според ищеца е 483.054 часа, което възнаграждение според ищеца е в размер на 1266.22 лв. Сумата е претендирана, ведно със законната лихва върху нея, считано от 18.05.2022г. до окончателното и изплащане. Върху главницата е претендирана и мораторна лихва в размер на 292.81 лв., за периода 01.07.2019г.-18.05.2022г.

Съдът намира, че исковата претенция е частично основателна. В чл. 178 и чл. 179 от ЗМВР са посочени видовете допълнителни възнаграждения, които се изплащат на държавните служители, като в чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР е предвидено изплащане на допълнително възнаграждение за извънреден труд, а в чл. 179, ал. 1 от ЗМВР е предвидено изплащане на допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22.00 до 6.00 часа, което характеризира този труд като „нощен труд“, според легалното определение за това в чл. 140, ал. 2 от КТ. Посочените норми на чл.178, ал.1, т.3 и чл. 179, ал.1 от ЗМВР регламентират два различни вида

допълнителни възнаграждения, които се дължат на държавните служители в МВР на самостоятелно правно основание и които не бива да бъдат смесвани. Неслучайно и в КТ двете понятия са дефинирани поотделно, като уредбата на нощния труд е дадена в чл. 140 на КТ, който се намира в раздел I – редовно работно време, а уредбата на извънредния труд е дадена в чл. 143 и следв. от КТ, за които е обособен специален раздел II – извънреден труд. Съществената разлика между тези два вида труд е, че докато нощния труд се полага в точно определен времеви отрязък от денонощието /от 22,00ч. до 6,00ч./, той по презумпция се полага в рамките на нормалната продължителност на работното време, докато извънредния труд, независимо от това дали е положен през деня или през нощта, се явява положен извън установеното за служителя работно време.

Положеният през нощта /от 22,00 ч. до 6.00ч./ труд може да се окаже и извънреден, но не защото след преобразуването му в дневен при прилагане на коефициента 1,143. остават незаплатени часове, а само когато е положен такъв извън установеното за конкретния служител работно време. Този извод се подкрепя и при съобразяване нормите на чл. 9а, 9б и 9г от Наредба за работното време, почивките и отпуските. В чл. 9б, ал.1 от този Наредба е предвидено при сумирано изчисляване на работното време по чл. 142, ал.2 от КТ /както в случая/, да се определя норма за продължителност на работното време за периода, като нормата се определя в часове, при което броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане се умножи по дневната продължителност на работното време, установена за работното място, при подневно отчитане на работното време. В чл. 9г от същата Наредба е предвидено, че отработените часове от работника или служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл. 9б, се отчитат за извънреден труд по реда на чл. 149 от КТ пред Инспекцията по труда.

Следователно, за да се направи извод налице ли е положен извънреден труд за периода на сумирано изчисляване на работното време, е необходимо да се съпостави посочената в чл. 9б конкретна норма за продължителност на работното време, определена за периода, с общия брой на отработените часове от работника или служителя за същия период /в т.ч.

дневни и нощни/ и ако общият брой на тези отработени часове надвиши нормата за продължителност на работното време, тогава може да се направи извод, че е налице положен извънреден труд. Въпреки, че не е изследвал въпроса има ли положен извънреден труд, което предполага събиране на доказателства за посочените два показателя, РС е приел, че е положен и е останал незаплатен именно извънреден труд. Поради липса на твърдения, че нощният труд е положен извън рамките на установеното за ищеца работно време или на твърдение, че в края на всеки период, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, общият сбор на отработените от ищеца часове дневен и нощен труд, надвишава определената норма за продължителност на работното време за периода, настоящата инстанция не е правила повторен доклад и не е давали нови указания на ищеца за събиране на доказателства за извънреден труд, тъй като горните не са сред наведените и подлежащи на доказване факти.

Районният съд е възприел заключението на ССЕ в частта, с която хипотетично е изчислен размер на възнаграждение за извънреден труд по смисъла на чл. 143 от КТ. Както беше посочено по-горе, касае се за дължимо допълнително възнаграждение за положен от ищеца нощен труд, който не е бил адекватно заплатен поради това, че не е бил преобразуван в дневен с прилагане на коефициента 1.143, чието приложение следва от нормата на чл. 9, ал.2 от НСОПЗ във вр. с чл. 140, ал.1 от КТ. Поради това за случая следва да намерят приложение нормите на чл. 9, ал.2 от НСОПЗ, вр. чл. 140, ал.1 от КТ и следващия от тяхното прилагане коефициент 1,143 при преобразуване на нощния труд в дневен. Неправилно, според настоящия състав на въззивната инстанция, са приложени нормите на действащите последователно Наредба № 8121з-407/11.08.2014г., Наредба №8121з-592 от 25.05.2015г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г., изд. от Министъра на вътрешните работи, уреждащи реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР, по следните съображения : Нормата на чл. 188, ал.2 от ЗМВР изрично предвижда, че „държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 часа, се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда“. Специалната закрила включва действието на разпоредбите на по-високия по степен нормативен акт/КТ/ по отношение на лицата за които

е предвидена –държавните служители на МВР/какъвто безспорно е и ищеца/.Тя намира израз в правото на тези служители да полагат нощен труд при условията, предвидени в КТ, а това означава, че по отношение на тях е приложима нормата на чл. 140 от КТ /Нощен труд/, според която нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Именно затова и при прилагане нормата на чл.9,ал.2 от НСОПЗ се получава коефициент 1,143 при преобразуване на нощните часове в дневни, тъй като този коефициент е частно между нормалната продължителност на дневното и на нощното работно време /8 към 7 е равно на 1,143/.

Поради изложеното, Плевенски окръжен съд намира, че ищеца има право на допълнително възнаграждение за разликата, която се получава при преобразуване на положения от него нощен труд в дневен за процесния период, която разлика съобразно заключението на в.л. е 153,30часа.Това възнаграждение, следва да бъде определено без начисляване към дневната ставка на 50% /дължим само за извънреден труд/. В тази вр. следва да се съобрази и изходящата от въззивника счетоводна справка, неоспорена от насрещната страна, която съдържа математически изчисления за паричната равностойност на въпросните 153.30часа., но с прилагане на часова ставка 5.51лв./получена на база на посочената от в.л. Т.И. ставка – 8.26лв., но без 50% за извънреден труд/, при което се получава, че действително дължимата сума за допълнително възнаграждение за нощен труд е в размер на 844.66лв., до която иска се явява основателен и следва да бъде уважен. Това налага отмяна на решението на Плевенски РС като неправилно и постановяване на друго по същество, с което бъде присъдено допълнително възнаграждение за положен от ищеца нощен труд в посочения по-горе размер. За разликата над 844.66лв. до претендираните 1266,22лв., искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.Искът по чл.86 от ЗЗД е основателен, съобразно същите счетоводни изчисления, за сумата 191.24лв., като за разликата до 292.81лв. се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед този изход на делото, следва да бъдат присъдени и направените от страните деловодни разноси, съразмерно с уважените части на исковете. Като се съобразят направените от ищеца деловодни разноси пред първата инстанция, които са общо в размер на 300лв., същият има право

на 199.33лв. за деловодни разноси, съразмерно с уважената част на исковата претенция. Ответникът, съразмерно с отхвърлената част на исковете, има право на деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение от 100лв., определено на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от ЗПП и чл. 23, т.1 от Наредба за заплащането на правната помощ, за първата инстанция в размер на 33.55лв. или по компенсация ответникът остава да дължи на ищеца 165.78лв. деловодни разноси за първата инстанция. В настоящата инстанция въззивникът е направил разноси за държавна такса 50.33лв. плюс 100лв. юрисконсултско възнаграждение, от които има право на 50.44лв., а разноските на въззиваемата страна са 400лв., от които има право на 265.78лв. или по компенсация – на 215.34лв. Върху стойността на уважените искове ответникът дължи заплащане на ДТ в размер на 100лв. по см. ОС-Плевен, на основание чл.78, ал.6 ГПК, както и заплащане на разноските за СИЕ на РС-Плевен в размер на 120лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, на основание чл.271 ал.1 от ГПК решение № 1486 на Плевенски районен съд от 14.10.2022г., постановено по гр.д. № 2692/2022г. по описа на съда, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ОСЪЖДА, на основании чл. 179, ал.1 от ЗМВР, вр. чл. 188, ал. 2 от ЗМВР и чл.9, ал.2 от НСОПЗ и чл. 140, ал.1 от КТ, *** –Плевен, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „***“ №3, с ЕИК ***, представлявано от директора ст. комисар В.В. **да заплати на А. В. М., с ЕГН*******, от гр.И., Плевенска област, ул.“И.“ № 6, сумата 844.66лв. представляваща допълнително възнаграждение за положен нощен труд за периода от 18.05.2019г. - 11.07.2020г. след превръщане на нощните часове към дневни, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба - 18.05.2022г. до окончателното □ заплащане, като за разликата до претендираните 1266.22лв., отхвърля иска като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА, на основание чл.86 ЗЗД, *** –Плевен, със седалище и

адрес на управление гр.Плевен, ул. „****“ №3, с ЕИК ***, представлявано от директора ст. комисар В.В. да заплати на **А. В. М.,** с ЕГН*****, от гр.И., Плевенска област, ул.“И.“ № 6, сумата 191.24лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 844.66лв., за периода от 01.07.2019г. до 18.05.2022г., като за разликата до претендираните 292.81лв., отхвърля иска като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1, вр. чл.273 ГПК *** –Плевен, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „****“ №3 ЕИК ***, представлявано от директора ст. комисар В.В., да заплати на **А. В. М.,** с ЕГН*****, от гр.И., Плевенска област, ул.“И.“ № 6, общо сумата **381.12лева,** представляваща деловодни разноски /по компенсация/, от които за първата инстанция в размер на 165.78лв. и за въззивната инстанция в размер на 215.34лв.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 ГПК *** –Плевен, със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „****“ №3 ЕИК ***, представлявано от директора ст. комисар В.В., да заплати по сметка на Плевенския окръжен съд държавна такса в размер на 100лв. и по сметка на Плевенски РС разноски за СИЕ в размер на 120лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280,ал. 2, т.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____